Свята Тереса Авільська

Глоса

Живу я поза колом днів,
Бо я з любові умираю,
Бо в Господі я пробуваю,
Що вибрати мене схотів
І в серці, яко дар дарів,
Поставив речиво нестерте,
Що я вмираю: щоб не вмерти.

І цей союз благий, святий,
І ця любов, жива підмога,
Моїм вчинили бранцем Бога.
Але тому, що бранець мій
Спаситель, все в душі моїй
Такою мукою розжерте,
Що я вмираю: щоб не вмерти.

О ні, задовга течія
Життя, вигнання — невблаганне,
Тяжкі темниця і кайдани;
Їх скинути жадаю я;
І так росте жада моя,
І болем серце так роздерте,
Що я вмираю: щоб не вмерти.

Життя, тобі доходить край!
Не докучай же, гинь у тлінні!
Бо що ж лишиться по кончині,
Як не життя, утіха, май?
Потіш мене, не покидай,
Бо так тебе я прагну, смерте,
Що я вмираю: щоб не вмерти.